

РЕШЕНИЕ

№ 4875

гр. София, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 28.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **4133** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Е. Ш. П. С. Яп Г., гражданин на С. А. Щ. и на О. Кралство Великобритания и С. И., чрез адвокат Х. Х. срещу отказ от 20.01.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на консул при посолството на Република България в [населено място], Великобритания.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според оспорващия, той е представил всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“. Административният орган не е преценил правилно събраните в хода на производството доказателства. Не е взето предвид, че кандидатът е съпруг на български гражданин и че намерението им е да имат възможността да посещават по-често в България, където неговият партньор/съпруг трябва да се грижи за болен родител. Неосновано е прието, че Яп Г. не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване на територията на страната, защото тези обстоятелства се доказват с документи, които кандидатът е представил. Позовава се на чл. 8 от Европейската Конвенция за Защита на Правата на Човека и Основните Свободи (ЕКЗПЧОС), а именно нарушаване на правото на личен и семеен живот, чрез което се засягат негови основни права и свободи, гарантирани от конвенцията, като са цитирани решения на ЕСПЧ в подкрепа на релевираните оплаквания.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващият не се явява и не

се представлява. От пълномощника му адвокат Х. е постъпила писмена молба, в която се моли в случай, че делото бъде обявено за решаване, да му бъде дадена възможност да изложи допълнителни съображения в писмен вид. Такива не са представени в дадения от съда срок.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт З. оспорва жалбата и представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 07.09.2022 г. в посолството на Република България в [населено място], Великобритания, Яп Г. е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Копие от паспорт, издаден на Яп Г. от компетентните власти на Великобритания, 2. Копие от български задграничен паспорт, издаден на българския гражданин К. К. Г., 3. Удостоверение полицейските власти на Великобритания, за това, че Яп Г. не е осъждан и няма данни, срещу него да се водят наказателни производства, 4. Декларация от К. К. Г., за това, че по време на престоя му в България, той ще издържа финансово Яп Г., като последният ще живее в собствения му дом, 5. Удостоверение за сключен брак между К. К. Г. и Е. Ш. П. С. Яп Г., издадено от властите в окръг С. Д., САЩ на 15 септември 2015 г., 6. Три броя нотариални актове, видно от които К. К. Г. е собственик на недвижим имот – апартамент, находящ се в [населено място], [улица]. 7. Банково удостоверение (без превод на български език), издадено от банка във Великобритания, от което е видно, че К. К. Г. има разкрита банкова сметка в банката, с положителен баланс в британски лири, 9. Удостоверение за медицинска застраховка (без превод на български език) за неотложни медицински разходи в чужбина на Е. Г..

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой, поради което е издал оспорения отказ.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № Ав-02-169/2.09.2019 г. на посланика на Република България в [населено място], Великобритания, с която В. И. Смет – първи секретар, консул в посолството на Република България в [населено място], Великобритания, е определена да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Като доказателство по делото, във връзка с извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието писмо от 19.01.2023 г., изготвена от Началник на сектор „Миграция”, видно от което, при посещение на адреса, където се твърди, че ще пребивава апликанта за виза Е. Ш. П. С. Яп Г. – [населено място], [улица] не е открит, нито той, нито лицето, сочено за негов съпруг К. К. Г.. Изразено е становище за отказ за издаване на виза.

Видно от приетото становище на Директора на ТД „Национална сигурност”,

[населено място], териториалното звено на агенцията не възразява срещу издаване на виза на Е. Ш. П. С. Яп Г..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Е. Ш. П. С. Яп Г. на 23.03.2023 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 06.04.2023 г. (вх. № 13877), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от консул при посолството на Република България в [населено място], Великобритания, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му - Е. Ш. П. С. Яп Г., гражданин на Великобритания не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. При извършената проверката на органите за административен контрол е установено, че лицето не отговаря на нормативните изисквания на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, чл. 46 от Конституцията на Република България и чл. 5 от Семейния кодекс.

В разглеждания казус е безспорно, че А. Е. Ш. П. С. Яп Г. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

След проведена процедура по чл. 30, ал. 1 от Наредбата, видно от цитираното по-горе писмо, обективизираща извършена от ОД на МВР, [населено място] проверка, група „Миграция“ в дирекцията е възразила срещу издаване на виза, с мотив, че не са установени намеренията на чуждестранния гражданин и че той не е открит на адреса, където се твърди, че ще пребивава.

Според настоящия съдебен състав, в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят не обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

Вярно е, че българското право не предвижда възможност за сключване на брак от лица от един и същи пол. Конституционно определено е, че бракът е доброволен съюз между мъж и жена – чл. 46, ал. 1 от Конституцията на Република България. От тази гледна точка не може да се приеме, че оспорващият е член на семейството на българския гражданин К. К. Г., поради което не би могъл да се позовава на нарушаване на чл. 8 от ЕКПЧ, от страна на българските власти, гарантираща правото на ненамеса на държавата в личния и семеен живот. В практиката си през годините Европейският съд за защита правата на човека, многократно е приемал като общо правило, че държавите имат право да контролират влизането, установяването и експулсирането на лица, които не са техни граждани. Без съмнение, съгласно британското законодателство, Яп Г. и К. Г. (притежаващ също британско гражданство) имат валидно сключен брак, но според настоящият съдебен състав, отказът за предоставяне на виза на британския гражданин по никакъв начин няма да наруши правото им на личен и семеен живот, гарантирано според чл. 8 от Конвенцията. Британските граждани имат право на безвизов престой в България в рамките на 90 дни на всеки 180-дневен период – обстоятелство, което би дало възможност на Яп Г. да посещава страната, когато неговият партньор – български гражданин е нея. От друга страна, двамата са се установили и живеят във Великобритания – държава, с която имат очевидно социални, икономически и културни връзки и които не се твърди, че имат намерение да прекъсват, поради което не може да се приеме, че К. Г. ще се установи в България за по-дълъг период, което би наложило и партньорът му Яп Г. да се установи също в страната.

Не е маловажно и обстоятелството, че оспорващият не можа да докаже в условията на пълно и главно доказаване, основната цел, мотивирала го да поиска издаване на виза тип „D“. Няма данни, че К. Г. наистина желае да се установи в България, за да се грижи за болен родител.

По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. В разглеждания казус Е. Ш. П. С. Яп Г. не е мотивирал искането си за издаване на виза на някое от посочените основания. Не е ясно за колко време смята да се установи и с какво ще се занимава.

Според настоящият съдебен състав Е. Ш. П. С. Яп Г. не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип „D“.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Ш. П. С. Яп Г., гражданин на С. А. Щ. и на О. Кралство Великобритания и С. И., чрез адвокат Х. Х. срещу отказ от 20.01.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на консул при посолството на Република България в [населено място], Великобритания.

ОСЪЖДА Е. Ш. П. С. Яп Г., гражданин на С. А. Щ. и на О. Кралство Великобритания и С. И. да заплати на Министерство на Външните Работи, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 4133 по описа за 2023 г. на Административен съд София – град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.